

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520041856/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog

naar et Dyr eller en Hare vilde bryde igjennem. Jeg forsvarte mit Plads, og skjød to Ræve og en Buk inden Frokosten. Mens den varede bleve Hundene kaldte sammen og kobledede op, og Hornblæserne spillede, og da det var forbi, gik det atter løs. See! da holdt to Vogne oppe for Enden af Dalen med alle de naadige Fruer og Frøkener, og imellem dem Frøken Sophie. Dette frelst en Ræv; mens jeg saae derop, smuttede han mig forbi. Et Par Timer før Aften var Krattet rensat for Vildt, og Jagten havde Ende. Vi fik vist henved 30 Stykker, og Junker Kresten, som havde skudt de fleste Ræve, blev beæret med et Stykke paa Valdhorn.

Thiele, den 17de December 1710.

Igaar fulgte jeg min kjære Moder til hendes Hvilested. Den nye Præst – Gud lønne ham for det! – hædrede hendes Henfart med en Liggpræken, som varede i syv Qvarteer. Hun var mig en god og kjærlig Moder – Herren give hende en salig Opstandelse! † † †

Thiele, den 23de Januar 1711.

En jammerlig Vinter! endnu inret Kaneføre! Derefter har jeg ventet lige siden Mortensdag, men forgjeves. Regn og Blæst, sydlige Vinde og trist Veir. Ifjor ved denne Tid var det vi kjørte til Fussingø; naar jeg tænker paa den Aften! Maanen skinnede saa blank som en Sølvtaalerken paa den blaa Himmel, og kastede vore Skygger ved Siden af Veien paa den hvide Sne. Jeg hældede mig imellem saaledes, at min Skygge traf ind i Frøken Sophies: da kom det mig for, som vi to vare eet. En kold Vind havde vi lige imod, den blæste hendes søde Aande tilbage – jeg slugte den som Viin – ak, jeg Daare! jeg forliebte Daare! hvortil nytte mig alle disse Considerationer? Paa Søndag reiser jeg til Kjøbenhavn med Junker Kresten, og der skal vi blive hele Sommeren. Jeg tænker, jeg er død inden Maidag. – Ah Mademoiselle Sophie adieu! un éternel adieu!

Paa Havet imellem Samsøe og Sjælland den 3die Febr. 1711.

Solen gaaer ned bag mit kjære Jylland; dens Gjenskin lægger sig langs hen over det rolige Hav som en uendelig Ildvei. Jeg tykkes den hilser

St. St. Blicher

mig fra mit Hjem – ak, det er langt borte, og jeg kommer længere og længere derfra. Hvad monstret de nu bestille paa Thiele? Det ringer for mit høire Øre – – mon det er Frøken Sophie, der nu taler om mig? ak nei! jeg er jo kans en fattig Tjener, hvi skulde hun tænke paa mig? ligesaa lidt, som Skipperen, der travrer frem og tilbage paa Dækket med sammenlagte Arme – han kigger saa tit henimod Norden – hvad mon der er at see? En Svensker, siger han; Gud hjalp os naadelig og vel!

Kallundborg, den 4de Febr. 1711.

Nu veed jeg, hvad Krig er – jeg har været i Bataille, og – den Herre Zebaoth være priset! – vi finge Seier. Det var rigtig, som Skipperen sagde, en svensk Kaper. Imorges, saasnart det dagedes, saae vi ham en halv Miils Vei borte; de sagde, han gjorde Jagt paa os. „Er der nogen af Jer Passenerer, sagde Skipperen, der har Mod og Mands Hjerter, og Lyst til at baxes med den svenske Gast?” – „Jeg har en god Riffel, svarte Junker Kresten: og min Tjener har een; skal vi prøve den Jagt eagang, Morten?” – „Som Junkeren befaler!” sagde jeg, løb ned i Kahyten ladte vore Rifler, bragte dem samt Krudt og Kugler op paa Dækket. Der var to jydskes Soldater kommen op fra Rummet, de havde hver sin Bøsse, og Skipperen et spansk Gevær saa langt som han selv, Styrmanden og Matroserne bragte Øxer og Haandspager. „Kan vi ikke seile fra ham, min kjære Skipper?” spurgte jeg. – „Fanden kan vi, svarte han: Du seer jo, han haler ind paa os, alt hvad han kan; Du skal snart faae hans Strykker at høre; men er Du bange, saa gaae hjem og læg Dig i Din Moders Drækkiste.” Idetsamme væltede Røgen ud fra det svenske Skib, og strax derpaa hørte vi et forfærdeligt Rabalder og en Susen over vore Hoveder. Det varte ikke længe, saa kom der nok et Knald, og nok eet, og den sidste Kugle rev en Spiint af vor Mast. Da blev jeg ret underlig tilmode: mit Hjerter tog til at banke, og det suste og bruste for mine Ører. Men da Svensken kom saa nær, at vi kunde lange med vore Rifler, og jeg havde gjort det første Skud, da var det, som om jeg have været paa en Klapjagt. Svensken kom bestandig nærmere, og vi stod i Skjul bag Kahyten, og fyrede bag ud paa ham alt hvad vi kunde. Der faldt flere af hans Folk, især for Junkerens og mine Skud. „Kan vi skyde en Sneppe, Morten, kan vi vel ogsaa ramme en Svensker, naar han